

Ἀποστολάκη Μπάου, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς λίαν ὁμῶς ἀβεβαίας ἀναγνώσεως τῆς λέξεως ἀποστολάκη εἰς τὸν στίχον 2 τοῦ Verso τοῦ 25. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τῆς ἐξῆς σκέψεως, ἣτις ἔχει ὡς βάσιν τὰ δύο ἔγγραφα, ἥτοι τὸ παρὸν καὶ τὸ ἐπόμενον 25, συνδεδυασμένα. Εἰς τὸ 25 ὁ Κωνσταντῖνος (Ἀποστολάκη) Μπάου συνάπτει καὶ νέον δάνειον παρὰ τοῦ Κωνσταντάκη Ἰωάννου Μπάου, ὃν ἀποκαλεῖ καὶ πάλιν γαμβρόν του (στίχ. 2 τῆς 1^{ης} σελίδος). Εἰς τὸ Verso τοῦ παρόντος σημειοῦται ὅτι (ἡ ὁμολογία) εἶναι: τοῦ πενθεροῦ μου. Μέρος δὲ τοῦ χρέους τοῦ πενθεροῦ του, προερχομένου ὅχι μόνον ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐπομένου ἔγγραφου 25, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἄλλης ὁμολογίας (στίχος 2 τῆς 2^{ας} σελίδος τοῦ 25) πληρώνει ὁ γαμβρὸς τοῦ Κωνσταντίνου (Ἀποστολάκη) Μπάου Ἰ. Πιτάρης. Ἡ ἄλλη δὲ ὁμολογία αὕτη, ἣν ὑπαινίσσεται ὁ Ἰ. Πιτάρης, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλη ἢ, ὡς εἰκάζω, ἡ τοῦ παρόντος ἔγγραφου. Ἐπομένως ὁ Ἰ. Πιτάρης εἶναι ὁ γράψας τὴν σημείωσιν τοῦ Verso τοῦ παρόντος. Ἡ σύζυγος δὲ τοῦ Ἰ. Πιτάρη Μαροῦσα, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐμφανίζονται καταβάλλοντες καὶ ἄλλα χρήματα ἔναντι τῶν χρεῶν αὐτῶν τοῦ πατρὸς καὶ πενθεροῦ των πρὸς τὸν Κωνσταντάκη Ἰωάννου Μπάου εἰς τὸ αὐτὸ ἐπόμενον 25 στίχ. 6—14 (σελ. 2) καὶ 1—4 (σελ. 3). Οἱ Πιτάρη πληρώνουν τὰ χρεῖα τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, διότι ἡ Μαροῦσα ὡς θυγάτηρ του ἦτο καὶ κληρονόμος. Ἄν ἡ σύζυγος τοῦ Κωνσταντάκη Ἰωάννου Μπάου ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κωνσταντίνου, θὰ ἦτο ὡς βεβαίως καὶ αὐτὴ κληρονόμος του καὶ δὲν νομίζω ὅτι εἰς τὴν περίπτωση αὐτὴν οἱ Πιτάρη θ' ἀπεφάσιζον νὰ καταβάλουν τὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς-πενθεροῦ καὶ προσκύπτοντα ἐκ τῶν δύο ὁμολογιῶν τούτων, τοῦλάχιστον ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἄλλ', ὡς εἶπον, καὶ ἄλλαι λύσεις καὶ εἰκασιᾶς εἶναι δυναταί, δι' αἷς βλέπε 25.

Τὸ ἔγγραφον εἶναι ἰδιωτικόν. Μάρτυρες δὲν ὑπογράφουν.

Στίχ. 4: σιγοῦρα μηνιάτικα = σιγοῦρα τῆς γῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: ρίζικα τῆς θάλασσης, περὶ ὧν βλέπε 58. Βλέπε καὶ 13, 14, 20. Μηνιάτικα νομίζω σημαίνει ἔνταῦθα ὅτι τὸ δάνειον εἶναι μηνιαῖον, ἀνανεούμενον δι' ἓνα μῆνα κατὰ φορὰν (:). Εἶναι συνδυαστέον ἴσως πρὸς ὅσα ἐν 21 ἀναπτύσσονται περὶ τοῦ λόγου, δι' ὃν ὁ τόκος ὑπολογίζεται μηνιαίως.

- 1 » διὰ τῆς παρούσης μου ὁμολογίας δηλοποιῶ ὅτι ἔλαβον
- 2 δανειακῶς διὰ χρεῖαν μου παρὰ τοῦ ἄρχοντος
- 3 γαμβροῦ μου σινιὸρ Κωνσταντάκη μπάου γρόσια
- 4 πεντακόσια ἥτοι 500: σιγοῦρα μηνιάτικα
- 5 πρὸς ἓνα τὰ ἑκατὸν τὸν μῆνα ὑποσχόμενος
- 6 πληρῶσαι αὐτὰ μετὰ τοῦ δουλευμένου διαφόρου
- 7 διὸ καὶ ὑπογράφομαι. σίφνος 1820 νοεμ(βρίου) 30
- 8 Κωνσταντῖνος μπάος ἔλαβα καὶ ὑπόσχομαι.

Verso

- 1 τοῦ πενθεροῦ μου
- 2 διὰ γρ(όσια) : 500

25

Ὁμολογία τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου

Χάρτης δίφυλλος
0,230×0,170

1822, Ἰανουαρίου 22
Σίφνος

Ὁ Κωνσταντῖνος Μπάος δανεῖζεται παρὰ τοῦ Κωνσταντᾶκη Ἰωάννου Μπάου, γαμβροῦ του, 3717 γρόσια ἐπὶ τόκῳ 10% κατ' ἔτος μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐκδίδει ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ τὴν παροῦσαν ὁμολογίαν, ἣν παραδίδει εἰς χεῖρας του.

Οἱ συμβαλλόμενοι τοῦ παρόντος εἶναι οἱ αὐτοὶ πρὸς τοὺς τοῦ προηγουμένου 24. Εἶναι δὲ τὰ αὐτὰ πρόσωπα ὃ τε δανειστής καὶ ὁ ὀφειλέτης μὲ τὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου.

Εἶναι δὲ τὸ ἐγγράφον ἰδιωτικόν, εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα δὲν ἔχουν ὑπογράψει μάρτυρες. Χαρακτηριστικόν, πάντως, εἶναι ὅτι εἰς τὰ γραπτὰ ἔθιμα τῆς Νάξου τοῦ ἔτους 1810 (Δ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, *Σύλλογος τοπικῶν τῆς Ἑλλάδος συνθηθειῶν*, Ἀθῆναι 1853, σελ. 145 ἐπ.=ΖΕΠΩΝ, *Jus graeco-asiaticum*, 8, Ἀθῆναι 1931, Κεφάλαιον Β' γ' in fine, σελ. 533), ὁρίζεται ὅτι αἱ ὁμολογίαι δὲν ἀπαιτεῖται, ὅπως εἶναι καγκελλαρικαὶ ἢ πρωτονοταρικαί.

Τρία γεγονότα εἶναι παρατηρητέα: α) ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Μπάος δὲν δανεῖζεται στρογγυλὸν ποσὸν χρημάτων, ἀλλὰ κλάσμα, ἥτοι 3717 γρόσια. Τοῦτο, ὡς ἄλλως τε καὶ ἡ ὁμολογία 23, γεννᾷ τὴν ὑπόνοιαν μήπως ἡ παροῦσα ἀποτελῇ ἀνανεωμένην ὁμολογίαν, εἰς ἣν ἔχουν προστεθῇ οἱ ὀφειλόμενοι δεδουλευμένοι τόκοι. Βλέπε 22. Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι καὶ τὸ δάνειον καθόλου εἶναι τοκογλυφικόν. β) Προθεσμία ἀποδόσεως τοῦ δανείου δὲν ὁρίζεται. Ἄρα δύναται νὰ ζητηθῇ ὅποτεδήποτε θελήσῃ ὁ δανειστής. γ) Εἰς τοὺς στίχους 4—5 ὁ ὀφειλέτης δηλοῖ: ὑποσχόμενος μὲ ὅλα μου τὰ καλὰ ἕως τὴν τελείαν αὐτῶν πληρωμὴν κεφαλαίου καὶ δεδουλευμένον διαφόρου αὐτῶν. Βλέπε ὁμοίαν ὑπόσχεσιν τοῦ ὀφειλέτου ἐν 19. Ὁ ὅρος σημαίνει: «ὑπεύθυνος μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ μου», ἥτοι μὲ ὅλην μου τὴν περιουσίαν μέχρι τῆς τελείας ἀποπληρωμῆς κεφαλαίου καὶ δεδουλευμένων τόκων. Τὴν ἔννοιαν τῆς περιουσίας γενικῶς ἔχει ὁ ὅρος τὰ καλὰ, τὰ καλὰ του, τὰ καλὰ μου καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Κ. ΚΑΝΕΛΛΑΚΗ, *Χιακὰ ἀνάλεκτα*, Ἀθῆναι 1890, σελ. 407 (σελ. 92) τοῦ ἔτους 1684 δημοσιευομένῳ ἐγγράφῳ: τοῦ παντελῆ τη βουλὴν ἴγουν τὰ καλὰ του Κῶνσταντῆ βασίλι καὶ οποτε του δώσωμεν τα ἄνωθεν ἄσελανια τα ἱκοσιεντὰ νὰ ηγε παλιν τὸ υποστατικόν του εἰς χεῖρας μας δια τουτω κύτάρουν καὶ ἐξο-